

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Magdaleny Ježkové a soudců JUDr. Jany Kábrtové a Mgr. Tomáše Blažka ve věci

žalobce: **K. Š.**

proti

žalovanému: **Ministerstvo práce a sociálních věcí**
se sídlem v Praze 2, 128 01, Na Poříčním právu 376/1

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 6. 2017, čj. MPSV-2017/93672-421/1,

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalovaný vydal dne 12. 6. 2017 rozhodnutí, kterým zamítl odvolání žalobce proti rozhodnutí orgánu I. stupně – Úřadu práce ČR – krajské pobočky v Hradci Králové ze dne 21. 3. 2017, čj. HKA-1191/2017-6C, kterým byl žalobce vyřazen z evidence uchazečů o zaměstnání ode dne 28. 2. 2017 z důvodu maření součinnosti s úřadem práce, s odkazem na ustanovení § 30 odst. 2 písm. f) a odst. 3 a § 31 písm. c) zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o zaměstnanosti“).

2. V žalobou napadeném rozhodnutí ze dne 12. 6. 2017 správní orgán uvedl, že ze spisové dokumentace plyne, že žalobce byl na základě své písemné žádosti o zprostředkování zaměstnání ze dne 4. 10. 2016 zařazen do evidence uchazečů o zaměstnání a byl poučen o právech a povinnostech uchazeče o zaměstnání. Při jednání na úřadu práce dne 5. 1. 2017 mu bylo stanoveno, že se dostaví na úřad práce za účelem zprostředkování zaměstnání dne 28. 2. 2017 v 8.20 hodin, jak vyplývá ze zápisu ze dne 5. 1. 2017 v kontaktním listu uchazeče o zaměstnání. Žalobce se v uvedený termín nedostavil. Poté bylo úřadem práce zahájeno dne 13. 3. 2017 správní řízení ve věci vyřazení z evidence uchazečů o zaměstnání pro maření součinnosti s úřadem práce. Do protokolu o jednání v této věci cit. dne žalobce uvedl, že dnes, tedy 13. 3. 2017 zjistil, že se měl dostavit na schůzku dne 28. 2. 2017, v uvedený termín byl v zahraničí na soukromé dovolené. Jiný důvod žalobce neuvedl.
3. Žalovaný i po zhodnocení odvolacích důvodů žalobce dospěl k závěru, že tento byl povinen dostavit se na dohodnutý termín dne 28. 2. 2017, v tento termín se na úřad práce nedostavil, pro nesplnění této povinnosti neuvedl a nedoložil žádný vážný důvod ve smyslu ustanovení § 5 písm. c) zákona o zaměstnanosti a takové jednání bylo ze strany žalovaného posouzeno jako odpovídající výše uvedeným ustanovením zákona o zaměstnanosti a bylo proto rozhodnuto o vyřazení žalobce z evidence uchazečů o zaměstnání. Žalovaný v napadeném rozhodnutí dále uvedl, že nárok na dovolenou jakožto institut pracovního práva, vzniká pouze zaměstnanci, v daném případě se tak jednalo o využití volného času žalobcem, rekreaci. Toto tvrzení přitom žalobce nijak neprokázal. Pro posouzení věci však je toto bez právního významu, i kdyby však toto žalobce prokázal, není to důvodem, který má na mysli ustanovení § 5 písm. c) zákona o zaměstnanosti, zde pak žalovaný argumentuje právním názorem Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“). Žalobcem uváděné důvody, tedy jeho věk a zdravotní stav i dostavení se mimo dohodnuté termíny také nejsou vážnými důvody ve smyslu cit. ustanovení. Žalobce byl s povinností dostavit se v určitém termínu seznámen a bylo na něm a jeho zodpovědnosti, jak si stanovený termín uchová v paměti či pro svoji potřebu zaznamená. Žalobcem uváděná skutečnost, že v době odvolání dosáhl řádného starobního důchodu, není rovněž pro posouzení dané věci relevantní, v době, kdy měl splnit povinnost dostavit se na úřad práce, tuto podmínku nesplňoval. Zde žalovaný zdůraznil, že zákon o zaměstnanosti ve vztahu ke starobnímu důchodu stanoví pouze v § 44 odst. 1 písm. a), že uchazeči o zaměstnání se podpora v nezaměstnanosti a podpora při rekvalifikaci neposkytuje po dobu poskytování starobního důchodu, nevylučuje však možnost být jako starobní důchodce evidován na úřadu práce jako uchazeč o zaměstnání a úřad práce tak může takové fyzické osobě pomoci s vyhledáváním vhodného pracovního místa. Tím, že žalobce dobrovolně požádal úřad práce o zprostředkování zaměstnání, převzal na sebe závazek plnit povinnosti uchazeče o zaměstnání a vznik nároku na starobní důchod jej této povinnosti nijak nezbavuje. V dalším pak žalovaný v rozhodnutí uvedl, že nemá možnost zvážení situace, nedostavení se na stanovený termín při neprokázání vážného důvodu sebou nese následek vyřazení z evidence uchazečů o zaměstnání, zde pak správní orgán odkazuje na rozhodnutí NSS ze dne 8. 2. 2012, čj. 3 Ads 182/2011.

II. Žalobní argumentace

4. Včasnou žalobou se žalobce domáhal přezkoumání správnosti a zákonnosti napadeného rozhodnutí žalovaného. Uváděl, že hlavním důvodem, pro který se nedostavil na

stanovený termín jednání na úřadu práce, nebyla dovolená, jak uvedl žalovaný v napadeném rozhodnutí, neboť tuto absolvoval ve dnech 4. – 11. 3. 2017. V době naplánované schůzky, tedy dne 28. 2. 2017, již byl delší dobu doma a měl různé zdravotní prohlídky po absolvování operace. Z uvedeného důvodu došlo na jeho straně k záměně termínu plánované schůzky, myslel si, že tato je v březnu, neboť po předešlé schůzce na ÚP 5. 1. 2017 absolvoval schůzky na ÚP několikrát. Ihned po návratu z dovolené si chtěl ujistit den návštěvy a s lítostí zjistil, že termín už byl bohužel na konci února 2017. Z uvedeného důvodu se ihned 13. 3. 2017 (pondělí) dostavil na ÚP z vlastní iniciativy, zde mu bylo sděleno, že se v termínu konání schůzky opozdil a byl s ním sepsán protokol o neúčasti na domluveném termínu. Bylo mu řečeno, že vzhledem k tomu, že se dostavil z vlastní iniciativy a omluvil se, bude vše kladně vyřízeno, až ve středu 15. 3. 2017 obdržel poštou vyrozumění ÚP o tom, že je vyřazen z evidence uchazečů o zaměstnání.

5. Dále žalobce uvedl, že odpracoval 44 let téměř bez absencí, před 8 lety byl poprvé bez zaměstnání, neboť firma, u níž byl zaměstnán 24 let, po 55 letech činnosti zanikla, jednalo se o. Přestože byl veden na ÚP a z vlastní iniciativy obešel mnoho firem v Hradci Králové a okolí, včetně doporučení ÚP, práci nesehnal, důvodem byl zřejmě jeho věk 55 roků. Sám si našel práci v Nymburku, kam denně dojížděl vlakem. V r. 2015 byl poslán na běžnou preventivní prohlídku s odběry, byl mu zjištěn velký zhoubný nádor, který byl vyoperován. Uvedené období pro žalobce bylo velmi náročné, po dvou a půl měsících nastoupil zpět do práce. V září 2016 mu firma, u níž byl zaměstnán 6,5 roku, nabídla z organizačních důvodů výpověď a odchod do předčasného důchodu, což ho půl roku před odchodem do řádného starobního důchodu zaskočilo. Nechtěl dělat zaměstnavateli problémy a na výpověď přistoupil. V době nezaměstnanosti a nahlášení na ÚP si sehnal sám brigádu, kterou ale musel z důvodu nového nařízení ÚP přerušit. Z uvedených důvodů se dostavoval na ÚP často i mimo dohodnuté termíny (nahlášení výdělečné činnosti, nahlášení výše mzdy, ukončení zaměstnanecké smlouvy atd.). V souběhu s uvedeným pak probíhaly kontroly ve fakultní nemocnici a u lékaře a v této souvislosti došlo u žalobce k záměně termínu. Je přesvědčen, že s ohledem na věk, zdravotní a psychický stav se nejedná o vážný prohřešek, aby na něho bylo hleděno jako na fluktuanta a pobírače sociálních dávek a přišel tak o dva měsíce podpory.
6. V dalším pak žalobce uvedl, že chtěl pracovat, ale různá nařízení ÚP mu v tom bránila, vstup do starobního důchodu si takto nepředstavoval a ani nezasloužil. Prosí o omluvu spletení si termínu, odkazuje na svoji vlastní iniciativu a je přesvědčen, že splňuje možnost přihlédnout ke znění § 5 písm. c) bod 7 zákona o zaměstnanosti. Navrhl zrušení napadeného rozhodnutí a vrácení věci k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného

7. Z písemného vyjádření žalovaného ze dne 28. 6. 2017 vyplývá přesvědčení, že k žalobním námitkám nelze přihlédnout, správní orgán se odvolává na protokol o jednání ve věci vyřazení z evidence uchazečů o zaměstnání ze dne 13. 3. 2017, kdy žalobce uvedl, že dnes zjistil, že se měl dostavit na schůzku dne 28. 2. 2017, podpisem stvrdil, že v termínu schůzky byl soukromě v zahraničí na dovolené a jiný důvod nemá. Tento důvod nebyl žalovaným akceptován ve smyslu § 5 písm. c) zákona o zaměstnanosti, správní orgán poukázal na rozhodnutí NSS, podle něhož rekreační pobyt nelze za vážný důvod pro nedostavení se na stanovený termín považovat. Rekreační je ryze soukromou aktivitou

uchazeče, nemající obecně takový charakter, aby jí mohla být omluvena nesoučinnost fyzické osoby, která po úřadu práce žádá, aby jí zprostředkoval zaměstnání. V odvolání žalobce uváděl, že si spletl datum schůzky na úřadu práce z důvodu, že tam byl předtím již několikrát a že každé tři měsíce absolvoval vyšetření v nemocnici. Tyto námitky nemohl žalovaný zohlednit, žalobce dříve nenamítal, že by mu jeho zdravotní stav bránil dostavit se na úřad práce ve stanoveném termínu 28. 2. 2017 v 8,20 hodin. Nemůže pak být přihlédnuto ani k jeho věku a stavu, resp. těmito důvody není možno ospravedlnit spletení si termínů, neboť z nich nijak konkrétně neplyne, proč by právě tyto skutečnosti měly mít vliv na žalobcovu mysl způsobem, že by si spletl termín jednání na úřadu práce.

8. Ustanovení § 5 písm. c) bod 7 zákona o zaměstnanosti upravuje možný vážný důvod nedostavení se ve stanoveném termínu jako důvod, hodný zvláštního zřetele, není zde konkrétně stanoveno, co takovým důvodem může být. Je pak na správním orgánu, aby tento pojem vyložil s přihlédnutím ke všem okolnostem dané věci. Spletení si termínů dle názoru žalovaného takovým důvodem být nemůže. Žalovaný setrvává na závěru, že u žalobce nebyl shledán vážný důvod, kterým by jeho absenci na úřadu práce ve stanoveném termínu mohl omluvit a jím tvrzené sdělení úřadu, že mu bylo údajně řečeno, že vše dobře dopadne, nemůže obstát. Pokud by správní orgán nepřítomnost žalobce na smluveném jednání akceptoval, nezačal by řízení ve věci vyřazení z evidence uchazečů o zaměstnání pro maření součinnosti s úřadem práce.
9. Žalovaný je přesvědčen, že žalobce nesplnil svoji povinnost uchazeče o zaměstnání, o níž byl řádně poučen a s níž zákon v případě neprokázání vážného důvodu spojuje následek ve formě vyřazení z evidence uchazečů o zaměstnání. Protože žádný vážný důvod žalobce nesdělil, bylo vydáno napadené rozhodnutí žalovaného. Žalovaný považuje žalobu za nedůvodnou a navrhuje její zamítnutí.

IV. Posouzení věci krajským soudem

10. Krajský soud přezkoumal napadený výrok rozhodnutí v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s.ř.s.), ve svém rozhodnutí vyšel ze skutkového a právního stavu výše zjištěného (§ 77 odst. 2 s.ř.s.) a konstatoval, že žaloba nebyla důvodná. Soud rozhodl ve věci bez nařízení jednání, v souladu s ust. § 51 odst. 1 s.ř.s., a to se souhlasem účastníků řízení.
11. Zákon o zaměstnanosti upravuje vyřazení uchazeče o zaměstnání z evidence krajské pobočky Úřadu práce v ustanovení §§ 30 a 31, kdy dle § 31 uchazeč o zaměstnání maří součinnost s krajskou pobočkou Úřadu práce, jestliže – c) se nedostaví na krajskou pobočku Úřadu práce ve stanoveném termínu bez vážných důvodů [§ 5 písm. c)]. Ustanovení § 30 pak upravuje vyřazení z evidence uchazečů o zaměstnání, zde je dáno oprávnění krajské pobočky Úřadu práce z evidence uchazečů o zaměstnání rozhodnutím uchazeče vyřadit, jestliže - f) maří součinnost s krajskou pobočkou Úřadu práce (§ 31).
12. Zákon o zaměstnanosti pak ve svém ustanovení § 5 vymezuje některé pojmy, kdy pro účely tohoto zákona se pod písm. c) míní vážnými důvody v bodě 7, na který poukazuje žaloba, jiné vážné osobní důvody, například etické, mravní či náboženské, nebo důvody hodné zvláštního zřetele.
13. Žalobce byl přesvědčen, že důvodem, hodným zvláštního zřetele je v jeho případě skutečnost, že pro jeho nedostavení se v domluveném a stanoveném termínu na úřad práce bylo nesprávné zaznamenání si tohoto termínu. Krajský soud zvažoval možné vyvinění žalobce, avšak s využitím dosavadní judikatury za výše uvedených skutečností

důvody hodné zvláštního zřetele neshledal. Jak plyne například z rozhodnutí Nejvyššího správního soudu v Brně, ze dne 29. 10. 2009, sp. zn. 4 Ads 173/2008, soud nepovažoval za důvod hodný zvláštního zřetele ani ozdravný pobyt – rehabilitační dovolenou žalobce, který pečoval o osobu ve II. stupni bezmocnosti a nedostavil se v řádném termínu na domluvenou schůzku. 13. Zde pak soud zdůrazňuje, že ustanovení § 27 zákona o zaměstnanosti ve svém odst. 2 předpokládá, že mohou nastat obdobné problémy, upravuje proto takové situace tak, že „skutečnosti rozhodné pro zařazení nebo vedení v evidenci uchazečů o zaměstnání osvědčuje uchazeč o zaměstnání krajské pobočce Úřadu práce; změny těchto skutečností je uchazeč o zaměstnání povinen osobně nebo písemně oznámit nejpozději do 8 kalendářních dnů. Ve stejné lhůtě je povinen osobně nebo písemně oznámit důvody, pro které se ve stanoveném termínu nedostavil na krajskou pobočku Úřadu práce nebo na kontaktní místo veřejné správy stanovené krajskou pobočkou Úřadu práce“.

14. V daném případě se měl žalobce dostavit na úřad práce dne 28. 2. 2017, dostavil se na pracoviště žalovaného však až dne 13. 3. 2017, aplikace ustanovení § 27 odst. 2 cit. zákona proto rovněž není v případě žalobce možná.
15. Jak uvedl žalovaný ve svém rozhodnutí a následně i ve svém vyjádření, nedostavení se v řádném termínu na domluvenou schůzku na úřadu práce je považováno za zákonem upravené maření součinnosti, které má za následek vyřazení uchazeče o zaměstnání z evidence úřadu práce. Zákon o zaměstnanosti pak upravuje důvody, pro které je možné počítat s tím, že uvedený následek nenastane, takový důvod však neshledal žalovaný a nemohl jej, s ohledem na platnou právní úpravu, shledat ani soud. Protože žalobce nekonal kroky, které by mohly naplnit podmínky ust. § 27 odst. 2 zákona o zaměstnanosti v tam uvedené lhůtě, tedy do 8 kalendářních dnů, nemohl soud vyjít žalobním námitkám vstříc ani na základě tohoto ustanovení zákona a nezbylo mu tak, než žalobu zamítnout jako nedůvodnou, v souladu s ust. § 78 odst. 7 s.ř.s.

V. Náklady řízení

16. Výrok o náhradě nákladů řízení vychází z ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., když ve věci má právo na náhradu nákladů řízení účastník, který byl úspěšný. V daném případě je to žalovaný, který náhradu nákladů řízení neúčtoval, soud proto rozhodl, že na náhradu nákladů řízení nemá právo žádný z účastníků.

Poučení:

Toto rozhodnutí nabývá právní moci dnem doručení účastníkům (§ 54 odst. 5 s. ř. s.).

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje,

v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Hradec Králové 24. května 2019

JUDr. Magdalena Ježková v. r.
předsedkyně senátu